

SLOVENKA

Glasilo slovenskega ženstva

St. 15.

V Trstu 17. julija 1897.

Letnik I.

○ Kresi.

○ Kresi, o Kresi,
O ljubem času,
Ko vonja senožet,
Ko muren se glasi,

O hladnem večeri
Po vročem dnevi
Zvenijo na vasi
Mladičev spevi.

Prav daleč od ljudstva,
Od ceste, od praha
Na mehki blazini
Iz gostega maha

Počivam. — Nad mano
Bršljan se popenja —
Kaj dobrega neki
Imam od življenja!

Na svetu bi včasih
Izginil najraje
Na tleh premišlujem,
Razburjen? Ne, kaj še!

Srce mi bije
Pravilno v telesi —
O dolce far niente
O Kresi, o Kresi!

Ant. Medved.

Prva sreča

III.

Slike po naravi — Ruski spisala M. Krestovska po izvirniku po slov. Adolfa Paharja.

In Zina je ugibala: kdo so oni ljudje, odkod so in kaj delajo tam? In kaj delajo zdaj doma, v Petro-

gradu . . . Gotovo sedé v obedni sobi in govore o njej, Zini . . . Davno se ji že zdi, kar je bila tudi pri njih, videla njih lica, govorila z njimi . . . In glej, zdaj je že daleč, daleč od njih, in Bog ve, kdaj vidi zopet vse.

Spomnila se je lica svoje staréje sestre, katera jo je vzgojila v svoji obitelji, po smrti starišev, in ta obraz se ji ni zdel tak, kakor je bil navadno, spokojen in ravnodušen, ampak takov, kakoršen je bil o onem žadnjem trenotji, ko jo je ona tako goreče objela pred tretjim zvonjenjem in zajokala.

Vide to milo, razburjeno, plakajoče lice, je Zina, ne oziraje se na vso radost tega dne, mahoma glasno zaplakala. Čuteca neko bolest, bolest na srci, hotela je skoraj ostati . . . No nekdo jo je dvignil in ni zapazila, da je štala že na ozki stopnici vagona in vlak je odhajal. . . In vse, kar je bilo potem, vsi, ki so jo doslej v življenji obkrožali, jeli so se odmikati, dokler niso izginuli povsem, in pri njej je ostal edini Aljoša. . . In njej je prihajalo radostno in strašno: radostno zaradi tega, ker je ostala zdaj na vselej, za vse življenje pri svojem nenaglednem Aljoši, in strašno zaradi tega, ker so vsi drugi sorodniki nakrat nekamo izginili od nje . . . in morebiti, tudi za vselej. . .

No Aljoša je nekako razumel njene misli. Objel jo je krepko, krepko pritisnil k sebi, kakor bi ji hotel molče, z edino silo svoje ljubezni povedati, naj se nikogar ne boji, o ničem ne vznemirja, da je on zdaj njen varuh, njen prijatelj, njen mož in da ji sam nadomesti vse, katere je radi njega ostavila. In njen strah je izginil, tudi otožna ni bila več, dasi se je ravnokar poslovila z vsemi, katere je ljubila doslej, s katerimi je preživela svoje kratko življenje. . . Bilo jo je samo nekoliko sram, da ni otožna . . . no tudi to je skoro prošlo, in ostala je edino radost, katera se ji je kazala v teh dneh v vsem, kar je videla, mislila, čutila. . . A bilo je še drugo, nekoliko plašno in smešno čuvstvo od zavesti svojega novega položaja lot „žena“. Kadar se je spomnila, da je „žena“, da ima „moža“, prihajal ji je smeh in bojazen, in nekako strašno čudno. Vse se ji je